

Гайчо е записан нещо в огъня, бута една главня, която дими сред пламъка.

Б. Краса. Ей тжй! . . . Тжй е хубаво. Хайде поговорете си, пжк аз ще ида до овцете. (Излиза)

XIII.

Калина и Косйо сами.

Дълго мжлчание

Косйо. Знаеш ли, да бях сега самичък, какво щеше да ми е в таз облачна нощ!

Калина. Тежък е такъв живот, Косйо. Самотията е студено нещо. (взема ржката му)

Мжлчание

Косйо. Колко хубаво било тжй, челяк до челяка да седне. Ей тжй, като ми джржиш ржката, струва ми се, че света е тжй хубав

Калина. Щом разбираш това, то

Косйо. Само онзи, който един цял живот е чакал и вярвал Ех, само той, може да знае Знаеш ли, Калино, че когато ти замина

Калина. По-добре да не си спомняме за тогаз

Косйо. О, не, Калино, аз искам да ти го кажа . . . защото ако разбереш мжката ми, само тогаз аз ще повярвам

Калина. Щом е тжй?

Косйо. Тжй, аз искам да разбереш мжките ми — и тогаз, ти сама ще видиш.

Калина. Аз те разбирам, че ти много си се измжчвал. Тжй лесно човек не остава верен на себе си. (Милва му ржката). Да знаеш как ми е мжчно за тебе.

Косйо. Да обичаш — и да те отбягват . . . Да обичаш — и никой да те не разбира Ох, то е тежко, много тежко нещо Само баба Краса, Бог да я поживи . . . Само тя едничка ме разбираше.

Калина. Господ да ни я поживи.

Косйо. Ако не бяха нейните раздумки, не знам какво би станало с мече.

Калина. Аз ще ѝ се отплатя. Ще я имам за майка на място Ние ще си я приберем; ще я гледаме и ще ѝ се радваме.

Косйо. Тжй, тжй мисля и аз, Калино.

Калина. (Подалена на желанията си) . . . Ще си измажа кжщата; ще си уредя двора; ще си наредя кжщата, както ми